

Sygnatura akt VIII C 2468/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko P. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2468/18

UZASADNIENIE

W dniu 6 lipca 2018 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wytoczył przeciwko pozwanemu P. B. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 13.464,49 zł wraz umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 11.362,35 zł od dnia 5 lipca 2018 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.102,14 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 31 października 2016 roku umowy pożyczki. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku terminowej spłaty rat pożyczki, na skutek czego, po upływie okresu wypowiedzenia w dniu 24 kwietnia 2018 roku, całość zadłużenia pozwanego została postawiona w stan wymagalności. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: niespłacony kapitał – 11.362,35 zł, odsetki umowne i karne – 2.102,14 zł.

(pozew w epu k. 8-10)

W dniu 18 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem podnosząc, iż nie zawierał z powodem umowy bankowej, ta bowiem została zawarta przez osobę posługującą się jego danymi osobowymi.

Postanowieniem z dnia 19 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 10v., sprzeciw k. 13, postanowienie k. 17)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 19, pozew. 21-23)

Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2019 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 48)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2016 roku (...) Bank S.A. we W. sporządził umowę o kredyt gotówkowy nr (...). Oznaczając kredytobiorcę powód wpisał dane pozwanego P. B., tj. jego imię i nazwisko oraz PESEL (...). Na mocy umowy kredytobiorca miał otrzymać kwotę 11.365,35 zł (10.000 zł na cele konsumpcyjne i 1.365,35 zł na sfinansowanie prowizji), która podlegała spłacie wraz z odsetkami umownymi w wysokości 1.878,01 zł (9,99% w stosunku rocznym) w 36 ratach w wysokości: pierwsze 35 rat po 367,79 zł każda, 36 rata – 367,71 zł, płatnych do 12-go dnia każdego miesiąca, począwszy od grudnia 2016 roku. W umowie zastrzeżono ponadto, że niespłacenie raty kredytu w ustalonym terminie spowoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego kredytodawca będzie pobierał odsetki karne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. W przypadku nieuregulowania w terminie dwóch pełnych rat kredytu, kredytodawca mógł wypowiedzieć umowę, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni.

Pod umową, o której mowa wyżej, brak jest podpisu pozwanego oraz osoby działającej w imieniu kredytodawcy. Do akt sprawy nie zostały złożone: wniosek pozwanego o udzielenie kredytu, potwierdzenie wykonania przelewu weryfikacyjnego oraz potwierdzenie wypłaty kredytu.

(umowa kredytu k. 26-27v., formularz informacyjny k. 28-29, okoliczności bezsporne)

W dniu 11 września 2018 roku żona pozwanego J. B. złożyła na VII Komisariacie Policji K. w Ł. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., polegającego na zawarciu w dniu 31 października 2016 roku w nieustalonym miejscu umowy pożyczki nr (...) z (...) Bank S.A., przez osobę posługującą się danymi osobowymi P. B.. W dniu 15 października 2018 roku w sprawie o w/w czyn wszczęto dochodzenie.

(potwierdzenie złożenia zawiadomienia k. 14, pismo k. 42, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu. Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2019 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego wywołanego zawiadomieniem pozwanego o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na jego szkodę uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do jej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlega oddaleniu w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że

powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż łączyła

go z pozwanym umowa kredytu gotówkowego przenoszącą określoną wartość, której to powinności nie sprostał. W ocenie Sądu powód w ogóle nie wykazał, iż pozwany był stroną umowy bankowej z dnia 31 października 2016 roku, że otrzymał na jej mocy określoną kwotę pieniężną, którą wraz z odsetkami umownymi zobowiązał się zwrócić w terminie do dnia 12 listopada 2019 roku. Powód poprzestał na złożeniu umowy kredytu z dnia 31 października 2016 roku, pod treścią której brak jest jednak podpisów stron. Wprawdzie z przedłożonego przez powoda dokumentu z k. 31 wynika, że przedmiotowa umowa miała zostać zawarta w drodze elektronicznej, to jednocześnie powód nie wykazał w żaden sposób, iż to pozwany P. B. złożył wniosek o nr (...), pobrał dokumentację z panelu klienta, potwierdził fakt zapoznania się z warunkami umowy, złożył oświadczenie woli zawarcia umowy oraz wykonał przelew weryfikacyjny na kwotę 1 zł. Przedstawione przez powoda dokumenty dowodzą li tylko tego, że została sporządzona umowa zawierająca dane pozwanego, nie wiadomo jednak przez kogo i w jakich okolicznościach podane. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że pozwany od samego początku procesu kwestionował, aby zawierał umowę bankową z powodem, podnosząc, że kredytobiorcą była osoba posługująca się jego danymi osobowymi. Na potwierdzenie przedmiotowych twierdzeń P. B. przedłożył zawiadomienie o popełnieniu na jego szkodę przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. oraz pismo VII KP K. w Ł., z treści którego wynika, iż na skutek złożonego zawiadomienia wszczęto postępowanie przygotowawcze. Niezależnie od powyższych rozważań wskazać należy, że nawet gdyby hipotetycznie założyć, że to pozwany złożył wniosek o kredyt, w następstwie czego powód sporządził umowę załączoną do akt sprawy, czego jednak w sprawie nie wykazano i czego Sąd ustalając stan faktyczny sprawy nie przyjął, to w sprawie nie zostało w ogóle udowodnione, że umowa ta została przez bank wykonana. Powód nie załączył żadnego dokumentu, którego treść dawałaby podstawę do wniosku, że kwota kredytu została wypłacona kredytobiorcy (w myśl postanowień umowy kredyt miał zostać uruchomiony niezwłocznie, nie później niż w terminie 5 dni roboczych od zawarcia umowy). Zgodnie zaś z wyrażonym w judykaturze stanowiskiem (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845), świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki. Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. Wprawdzie przytoczone stanowisko zostało zajęte na gruncie art. 720 k.c., to jednak nie budzi wątpliwości, iż per analogiam znajduje ono zastosowanie do kredytu bankowego. Na koniec wyjaśnić należy, że powód nie wykazał również, iż ziszczyły się przesłanki uprawniające go do wypowiedzenia umowy kredytu i postawienia całości zadłużenia w stan wymagalności, co ma istotne znaczenie w kontekście faktu, że termin spłaty kredytu przypadał na dzień 12 listopada 2019 roku, tymczasem powództwo wytoczono w dniu 6 lipca 2018 roku. Przy przyjęciu, że umowa nie została skutecznie wypowiedziana, zadłużenie kredytobiorcy zarówno na datę wytoczenia powództwa, jak i na datę wyrokowania, byłoby znacznie mniejsze, aniżeli zostało to wskazane w treści pozwu.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania.

Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Wyjaśnić przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania cywilnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148). Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obojętna określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania legitymacji biernej pozwanego istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.